

Ervin
Fritz

SKORAJ ZA VEČNO

Tisti, ki govorijo o smrti, imajo prav:
smrt je zaresen, docela tapravi bav bav.
Zaradi nje je vsak naš hip neprecenljiv.
Kako dobro je biti, če si minljiv.

A kdo je rekel, da se z njo vse konča?
Parola samodasemživ ne velja.
Ne moreš biti kot hlapec hvaležen za vsak hip
in svoje življenje — kot breme — valiti v hrib.

Čutim jo, svojo smrt, tu v meni prebiva.
Ne bojim se je. Saj je moja. In živa.
Tema, ki me zagrne in mi ta svet zastre,
naj kar pride. Tema pač je.

Kajti tu je še nekaj, je, drobna stvar:
ko z zemlje me zbrše veter, pomete vihar,
se moja misel, ki vzklika bodočnosti: »Srečno!«,
ohrani. Kot upanje. Skoraj za večno.

PESEM O MESECU

Bil je že v časopisu,
v rubriki »Znanec iz naše ulice«,
stari, obriti potepuh, Čargov prijatelj
iz njegovih bohemskih let,

tolažnik služkinj in cip in neuspeh umetnikov;
 vsak mesec ga dajo na hladno za nekaj dni
 (takrat je mlaj); in ko je spet zunaj,
 se valja — starec — po mladi travi,
 zalezuje deklino in sveti pri zajčji paši;
 pit hodi na vrt k Figabirtu in postaja zabuhel;
 na verigi vlačí za sabo vso noč,
 res prismuknjeno,
 staro nagrizeno arestantovsko kroglo;
 psom — zlasti dresiranim — je sumljiv;
 njegova ambicija je, da bi posvetil
 v državni trezor, napravil smrdljiv kup
 na sejni mizi v vladni palači,
 ali pa zvlekel ministre ponoči
 v spalnih srajcah in z rokami naprej
 na romantičen sprehod po strehah...
 Star znanec torej,
 s komandirjem sta na pertu,
 tudi nocoj igrata v dežurni sobi marjaš,
 priprli so ga za nekaj noči,
 jutri pričakuje Ljubljana
 namreč visok meddržavni obisk...

EKSPLOZIJA Moj bog, poglej to praznino,
 okrog naju ničesar več ni.
 O bog, stopil sem na tvojo mino;
 jaz sem cel, a svet se v kosce drobi.
 Zemlja se je v noč izgubila,
 ne morem verjeti, da sem cel,
 cel sem en face in zlasti s profila,
 kot ščinkavec v rosi ves svež in vesel.
 Svetovna eksplozija je uspela,
 vse je skočilo hudiču v rit.
 V tem niču več nimava pravega dela,
 najin račun, moj bog, s stvarstvom je kvit.
 Ostala sva sama — dva fanta vesela —
 greva k nebeškemu Figovcu pit!

QUASI UNA Kako rad bi zabíjal dneve,
 FANTASIA o mon amour.
 Joški deklíce Eve
 vabíjo v objem tihíh ur.

S polno glavo vina
in s trto, vpleteno v lase,
oh antika, oh zgodovina,
kaj je človeško srce!

Rože padajo v dvorano;
Eva v beli tuniki
se valja na ležišču z mano,
usta ji žarijo kot kri.

DILUVIJ

1. Lomastijo mastodonti.
Kamor stopijo,
sedem let trava ne raste.
Sonce je rdeče.
Ljudje sedijo v votlinah,
čuvajo ogenj.
Zunaj ni varno.
Mastodonti lomastijo.

2. Vremenske napovedi so preteče.
Led bo oklenil vse.
Ob oljenki
na dnu votline
riše nagi mag
na steno
zmagoslavje človeka:
bizon je zaklan;
medved ima v hrbtu strelico;
sabljezobi tiger bruha kri;
mamut beži pred človekom.
Zima oklepa votlino.
Nagi mag je lačen.
Njegove slike bodo odkrili
čez dvajset tisoč let.

3. Snežni vihar rjove.
Neandertalci rjovejo.
S sekirami mahajo,
s spolovili opletajo,
z zobmi meljejo:
kje so tiste mehke samice,
da jih zaskočimo,
kje so tisti topli mladiči,
da jih pokoljemo,

kje so njihovi ognji,
da jih ugasnemo.

4. Breja košuta
in pod njo ženska
z napetim trebuhom.
Lastovka ima svoje gnezdo,
lisica svoj zarod
in celo volkulja je dobra mati.
Razen divje svinje
noben rod ne žre svojih mladičev.

Prišli so Kajni
in prerezali Abelovi ženi
trebuh,
kri je brizgala,
kri je skrivnost skrivnosti.
Zato se na bojnem pohodu
zmeraj namažemo z okrom.

5. Volkovi tulijo.
Zobje so bledi.
Luna je bleda.
Sence so dolge.
Noč je dolga.
Človek v votlini
vzame baklo
in posveti v temo.
Svet se pokaže.
Tak, kot je.
Temen.

6. Z lokom dosežeš košuto.
Meseca ne dosežeš.
Z lokom zadeneš v srce.
Smrti ne dosežeš.
Zakaj je to, kar je,
zakaj ni nič...